

HEGYI BESZÉD 2023. szeptember

Főszerkesztő: Kóródi Noémi

Szerkesztő: Rác Erika

E lapszámunk összeállításában közreműködött: Bagi Katalin, Hornyák Julianna, Kóródi Noémi, Rác Erika, Tóthné Csohány Katalin

Kiadja: A RÁKOSHEGYI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG.

• 2023. szeptember •

HEGYI BESZÉD

A RÁKOSHEGYI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
ÉRTESÍTŐJE

ALKALMAINK

Szerda	10 h	bibliaóra
	13 h	imaközösség (kéthetente)
	18,30	presbiteri imaóra (hónap első szerdáján)
Péntek	18 h	ifjúsági - konfirmációs bibliaóra
	18 h	munkatársi bibliaóra (kéthetente)
	18 h	barátkozók órája (havonta)
Vasárnap	10 h	istentisztelet
		gyermek-istentisztelet

Hónap **első vasárnapján úrvacsorás** istentisztelet

Hónap **utolsó vasárnapján** istentisztelet után **kávézó**

Címünk: Budapest-Rákoshelyi Ref. Egyházközség,

1174 Budapest, Szabadság u. 26.

Email: budapest-rakoshegy@reformatus.hu

Honlap: www.refrakoshegy.hu

Telefonok: 06-1-258-4720, 06-30-691-6764

Félfogadási idők: **szerda 8,30–9,30; péntek 17-18 h**

Számlaszámunk: 10700615-67626883-51100005

Választás

A Magyarországi Református Egyház minden gyülekezetében ezen az őszön presbiterválasztás folyik. (A presbiter görög szó, jelentése: vén) Ők a gyülekezet vezető testülete.

A presbiterek a gyülekezet életének lelki és anyagi sáfárai. Ez a törvényi mondat igen kiterjedt tevékenységre utal: áttekintés, döntés, szervezés és részben megvalósítás.

A presbiterek a gyülekezetnek nem alkalmazottai. Munkájuk mellett szolgálnak közöttünk, értünk. A presbiterjelöltek listáját már véglegesítettük. Október hónapban sor kerül a megválasztásukra.

Egy gyülekezetet, legyen az bármilyen kicsi, egy vagy két tucat ember egészségében nem működtet. Nem ez a természete. Lényegileg azt Isten Szentlelke működteti. Ő hívja össze, ő győz meg, ő formálja gondolkodásunkat, ő ragyogtatja fel előttünk Jézust, ő nyitja meg szívünket mások felé, ő készlet cselekvésre.

Kérjük a gyülekezet tagjait, hogy imádkozzanak a jövő évtől szolgálatba álló presbiterekért, hogy Isten Leleke betöltse őket!

És imádkozzunk így is: Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem? Velem mi a terved? Tudok-e én valamilyen módon a te rákoshelyi református gyülekezetednek építője lenni? Az egyháznak a természetéről így ír Péter apostol:

„Mindennek a vége pedig már közel van: legyetek tehát bölcssek és józanok, hogy imádkozhassatok. Mindenekelőtt legyetek kitartóak az **egymás** iránti

szereketben, mert a szeretet sok bűnt elfedez. Legyetek **egymás** iránt vendégszeretők zúgolódás nélkül. **Amilyen lelki ajándékot kaptatok, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai:** ha valaki prédikál, úgy mondja szavait, mint Isten igéit, ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen.” (1Péter 4,7-11)

Hornyák Julianna
lelkipásztor

A szolgálat értelme

részletek Emerson Harry Fosdick (1878–1969) azonos című könyvéből

Az igazi istentisztelet hétfőn reggel kezdődik és egész héten át tart. Az igazi istentisztelet nem más, mint testvéri szolgálat az embereknek; a vasárnapi templomi alkalom csak előkészület erre.

Állapítsuk meg, hogy amikor a Mester ezt mondja: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye fel a keresztyét, és úgy kövessen engem”,

Hírek

Presbiter és főgondnok választás

lesz gyülekezetünkben október 15-én, az istentiszteletet követően tartandó választói közgyűlésen. A választás jogával élhet minden teljes jogú egyháztag, és kérjük is, hogy tegye meg, hiszen gyülekezetünk jövőjét erőteljesen meghatározó, fontos döntésről van szó.

Kérjük, hogy minden teljes jogú **egyháztag személyazonosságát igazolni tudó okmánnyal** és íróeszközzel érkezzék az istentiszteletre, amelyen presbitereket és főgondnokot választunk!

A választás vasárnapján lesz gyermekistentisztelet.

Új munkatársak álltak szolgálatba:

Markó Livia a gyerekmunkába kapcsolódott be,

Bozsoki-Sólyom Pál IV. éves teológushallgató pedig az ifjúsági órák tartásába.

Isten áldását kérjük munkájukra!

Az őszi szünetben „**1 napos tábor**” szervezünk az általános iskolás korú gyerekek számára **október 30-án hétfőn**. A részleteket később hirdetjük.

napján Isten ajándéka volt, hogy már jó előre zárt téri programot szerveztünk. Falmászás, a kevésbé bátraknak teremfoci, labdajáték volt a „menü”. Szerdán izgalmas napunk volt: különbusszal jöttek értünk, megnéztük a Liszt Ferenc reptülőteret olyan szemszögből, ahogyan kevesen láthatják. Néztünk fel- és leszálló gépeket, valamint hatalmas teherszállítókat egészen közélről, idegenvezetőnk pedig beavatott sok érdekes részletbe a repülőkről és reptérről. Az utolsó napon a tanítás és sok játék mellett a baptista gyülekezetből már jól ismert idős testvérünk, Lakatos József Péter tartott rengeteg gyermekverssel fűszerezett előadást.

Istennek adunk hálát, hogy idén is elkerültek minket a balesetek. Hogy a gyerekek mennyire jól érezték magukat, nemcsak a szülők visszajelzéseiből derült ki, hanem abból is, hogy a tábor utáni vasárnapon többen is eljöttek az istentiszteletre bemutatni néhányat az énekekből, amelyeket a négy nap alatt megtanultak. Köszönjük mindenkinek, aki az előkészítésben, a tábor napjain, és az elrámolásban is aktívan részt vett, de leginkább Urunknak, aki szeretetével végig velünk volt.

Kóródi Noémi

Ó, bárcsak...

Ó, bárcsak úgy visszatükrözhetném szeretetedet,
mint a Balaton vize a felhőket, s a kék eget.

Ó, bárcsak úgy kisimulna mindig lelkem Rád figyelve,
mint ahogy kisimul a víz egy szép, csendes este.

Ó, bárcsak úgy fénylenék a szürkén élő emberek között,
mint ahogy a Nap fénylik a szürkületben a felhők mögött.

Próbálom, Uram, igyekszem, hogy így legyen.

Ó, bárcsak így lenne, segíts, hogy így legyen!

Tóthné Csohány Katalin
Balatonlelle, 2023. május 6.

ezzel egyáltalán nem áll egyedül! Ugyanilyen követelménnyel lép fel minden művészet, minden tudomány és a világon minden nagy vállalkozás.

Gondoljunk csak az akrobaták önmegtagadására! A gyermeki szem szinte csak automatákat lát bennük, olyan könnyedek a mozdulataik, olyan bámulatos az ügyességük. De a felnőtt embernek eszébe jut az a hosszas, kínos gyakorlat, amelynek mutatványaik tökéletességét köszönhetik. Végtelen önuralommal fegyelmezték a testüket, és edzették hozzá feladataikhoz; az életüket is kockáztatták nemegyszer új mutatványaik próbálgatásában; nem engedték, hogy akár fáradtság, akár kedvetlenség, akár betegség megzavarja szüntelen munkájukat.

Gondoljunk a zeneművészekre! Amikor egy hegedűvirtuóz előadja Beethovennek egy fenséges művét technikájában kifogástalanul, színezésében pompázóan, míg végül könnyes minden hallgatónak a szeme, ki tudná felbecsülni, hogy mennyibe került neki ez a tökéletes művészi készség? Pál apostol figyelmét megragadták az ókori sportversenyek. Nem futhatták volna meg a pályát és nem vívhatták volna meg harcaikat olyan fáradhatatlan erővel az ott küzdők, ha rendületlenül kitartó önmegtagadással nem gyakorolták volna magukat ebben.

Az önmegtagadás nem kizárólagos tulajdonsága a keresztyén szolgálatnak.

„Azok – írja Pál – azért tusakodnak, hogy hervadó koszorút nyerjenek, mi pedig hervadhatatlant.” (1Kor 9,25)

„Nem érzi magát itt elhagyottnak?” – kérdezte egyszer egy világítótorony őrtől egy magányos sziklaszigeten a látogatója. „Nem – felel amaz rögtön –, amióta megmentettem az első emberéletemet.”

Alexandriai Kelemen (Kr.u. 150 körül – Kr.u. 215-220 körül) mondta: „Isten minden időben szeret, minden időben emberek életét ölti fel magára, hogy az emberek üdvösségét munkálja” – ez az élet egyik legmélységesebb és megmaradandóbb gyönyörűsége.

A legnagyobb társadalmi szolgálat lelki természetű. Nem más ez, mint az igazság hirdetése, a hit felébresztése... E nélkül a szolgálat nélkül a külső körülmények akármilyen megváltoztatása csak kártyavárépítés.

Presbiterválasztás

Hat évre választjuk meg gyülekezetünk vezetőségének tagjait október 15-én Bemutatkoznak a jelöltek:

Bakonyi Lajos

1951-ben születtem Budapesten. 1966-ban költözött családnk Rákoshegyre. 1967 tavaszán konfirmáltam öcsémmel együtt, azóta a gyülekezet tagja vagyok. Két felnőtt gyermekem van és két lányunokám. Több évet voltam presbiter, majd 2000-tól egyházközségünk főgondnoka. 2013 óta nyugdíjas vagyok.

Mialatt a kedves olvasó elképzeli, ahogy az autópályán suhanunk hazafelé (nem túl gyorsan, becsszó), a teljesség igénye nélkül következnek pár gondolat a Balogh Márk Dávid által tartott délelőtti áhítatokról: szó volt a hit kiskorúságáról és nagykorúságáról, az ezek közti váltásról, amelyben fellázadunk magunk ellen, búcsúzunk öemberünktől, eltemetjük, majd üdvözljük az újembert, akin már az Úr munkálkodik. A gyerekségről, amely itt az énközpontúsággal és beszabályozottsággal áll kapcsolatban. A társadalmi nyomást lerázva átléphetünk az öntudatos, szabad és érzelmileg stabil nagykorú hitbe, amelyhez majd ragaszkodhatunk és hűek lehetünk, Krisztus fényét sugározhatjuk rajta keresztül. Végezetül mindannyiunk nevében köszönöm mindazoknak, akik lehetővé tették ezt a tartalmas pihenést számunkra! Áldás, békesség!

Gyerektábor Nehémiás nyomában

Tizennyolc, zömében 3. osztályos gyerek vett részt hagyományos – idén rendhagyó módon négynapos – nyári napközi táborunkban augusztus 28-tól 31-ig, de voltak velünk 6. osztályosok, és egy „kicsink” is volt, a hatéves Emese személyében.

Nehémiás könyve alapján tanultunk velük Isten megtartó kegyelméről, a belé vetett bizalom és hit fontosságáról. Lelkipásztorunkkal együtt 7 felnőtt gondoskodott a testi-lelki táplálékról, Csongár Matyi közreműködése pedig nagy segítségünkre volt. Ő a közösségi szolgálatának egy részét töltötte a táborban.

Rengeteg programot sikerült belesűríteni ebbe a rövidke hétbe. Hétfőn a Noé állatotthonba látogattunk, nem csupán a szabadon kóricáló, békés háziállatokat megsimogatni, és a gazdára váró kutyákat, cicákat megcsodálni, hanem tanulni is a felelős állattartásról. A hirtelen ránk szakadó keddi eső

Hétfőtől kezdve kisebb-nagyobb (inkább nagyobb) pontossággal a tervek szerint élvezhettük mindennapos programjainkat, hajtottuk végre feladatainkat. Immár a menzás ebéd után felkerekedve a strand felé vettük az irányt, ahol néhány hűsítő órát töltöttünk egy igen jelentős méretű görögdinnye társaságában.

Este Pásztor Ádám szorongásról és mindennapi félelmeinkről, küzdelmeinkről szóló, bizonyágtétellel egybekötött áhítatát hallgattuk meg. Végül, a viszonylag lassan lecsengő beszélgetések után álomra hajtottuk a fejünket. A keddet szálláshelyünkön töltöttük, a megbeszélte és már begyakorolt napirendünk szerint. Este Julika néni beszélt nekünk szorongásról és önértékelésről, ezek viszonyáról Krisztussal és a hitünkkel. Volt szó a szociális tükrőről, a lényegtelen dolgok fókuszalvónó-képességéről is. Egy idézet az estéről: „Érezhetem magam kevésnek, de mindenre van erőm Krisztusban” (Hornyák Julianna).

Szerdán meglátogattak minket leendő ifivezetőnk, Bozsoki-Sólyom Pál. Délután a Nagy-hegyen lévő kilátóhoz kirándultunk Csarnóta községben. Kis ideig gyönyörködtünk az elénk tárulkozó 360 fokos látványban, majd visszaereszkedtünk és visszamentünk a szállásra. Az esti áhítatot Szilvi néni a csabai ifi vezetője tartotta, témánk hívókifejezése a „folyton fáradt” volt. Szó volt a nemet mondásról, a kimaradástól való félelemről és az ezekkel kapcsolatban álló fáradásunk folyamatáról. Idézet az estéről: „Ha én ördög lennék, mindent felgyorsítanék” (ismeretlen szerző).

Csütörtökön reggel már kezdtünk készülni a hazafelé útra. Hosszabb összefoglaló alkalmat tartottunk, amelyen egyenként elmondtuk záró gondolatainkat, megosztottuk egymással a tábor elején kapott igéskártyáinkat, ezekről szóló gondolatainkkal, amelyeket négy napig érlelgettünk magunkban. Imaközösség után bontottunk asztalt.

Fügedi Csaba

Budapesten születtem 1966-ban. Nős vagyok, feleségemmel két lányt próbálunk jól nevelni, ami nem is oly egyszerű.

Neveltetésem nem mondható vallásközpontúnak, bár ateisták a családban nem voltak. Isten által való megszólíttatásom 1985-86-ra datálható, amikor is egy kedves

ismerősöm elvitt Cseri Kálmán gyülekezetébe, ahol megismerhettem az igehirdetések és a Szentírás rendszeres olvasása hatására azt az élő Istent és az ő Fiát, akiről addig fogalmam sem volt. Jézussal való élő kapcsolatomban minden tekintetben megváltoztatta az életem, és azóta is alakít, formál. Emberi mércével mérve voltak jobb és rosszabb éveim, de az Úr mindig mellettem állt, soha el nem hagyott, olyan lehetetlen szituációkból mentett ki, amelyekre sem akkor, sem ma racionális válaszokat senki nem tud adni – ami természetes is. Az eltelt időben és ma is Pál apostol szavaival vigasztalódtam, miszerint „tudok bővölködni és tudok szűkölködni; egészen be vagyok avatva mindenbe”. Sok-sok jézusi mondatot is ideidézhetnék, amelyek a nehéz időszakokon átsegítettek, és ma is vigasztalást nyújtanak, de úgy hiszem, akik olvassák e néhány sort pontosan értik, amiről szólni szerettem volna.

Jelenleg is presbiterként szolgálom, ezen belül a műszaki, illetve a missziói bizottságban próbálok a gyülekezet érdekében munkálkodni.

Hornyák Tibor

1955-ben születtem Budapesten, egykor üzemmérnök voltam, jelenleg nyugdíjas. Két nagy lányom van és egy unokám, ők Pesterzsébeten laknak.

Eredetileg katolikusnak kereszteltek, de hitre igazán 1993-ban jutottam, amikor az Úr a Református Iszákosmentő Misszióban megszabadított a megkötözöttségéből, és egy új életre

hívott el engem. Ekkor a Pesterzsébet-Központi Református Egyházközségben találtam lelki otthonra, ahol 2005-ben konfirmáltam. Ezután ott megválasztottak pópresbiternek.

Első feleségemet hosszas betegség után 2004-ben magához hívta az Úr. Az Iszákosmentő Misszióban, illetve abból létrehozott Magyar Kékkereszt Egyesületben munkálkodtam az elnökség tagjaként, és a csepeli csoport tagjaként ismertem meg jelenlegi feleségemet, Julikát, akiben az Úr igaz társat adott. Házasságunkat 2007-ben már a rákoshegyi gyülekezet tagjaként kötöttük.

Azóta itt élek a gyülekezetben, és próbálom magam hasznossá tenni.

Semmilyen munkát nem szégyellek, szeretem a gyülekezetem és szeretem az egyházam. Ha a mi Urunk most presbiterként akar használni, igyekezni fogok a Tőle kapott erővel ennek megfelelően munkálkodni.

Csendeshét Harkányban

Beszámoló a rákoshegyi és rákoscsabai ifjúság közös elvonulásáról
Baktay Alina Luca emlékei alapján

Július 3-án a rákoscsabai gyülekezet jóvoltából autókkal indultunk el a közel háromórás úton a harkányi református gyülekezet pihenőházába. Érkezésünk után berendezkedtünk a hűvös házakban, majd batyus ebédet ettünk. Ebédidő után jobban is megismertük egymást játékokon keresztül, amelyekkel a csabaiak készültek. Vacsora után összegyűltünk énekelni, imádkozni és a héten ránk váró programokat átbeszélni. Takarodóig beszélgetéssel, kártyázással és pingpongozással töltöttük az időt.

Vasárnap már elkezdtek az egész hétre fixen betervezett programokat. A „csendességet” a Julika néni által előre elkészített füzet alapján, vezető kérdésekkel, a Bibliaolvasó kalauzt követve tartottuk, egyénileg. Fontos volt, hogy mindenki külön-külön is minőségi időt tölthessen Istennel. Később meghallgattuk a harkányi istentiszteletet, majd kisebb csoportokban elvonultunk ennek megbeszélésére. Ekkor – ahogy a későbbiekben is –, más és más témák is előkerültek, a kezdeti félénk hallgatás után bátrabban kérdeztünk és kíséreltünk meg választ adni a többiek kérdéseire.

Vasárnap lévén menza helyett aztán a Katalin Vendéglőben élhettük ki különféle panírozott és kirántott zöldségek és húsok iránti szeretetünket, ahol a kedves Kati néni és családja fogadott bennünket. A finom ebéd után ároni áldással búcsúztunk vendéglátóinktól, majd visszasétáltunk a szállásunkra. Délután lelkészeink is megérkeztek, a csapat immár teljes volt. Este megtartottuk első áhítatunkat is, Balogh Márk Dávid lelki, illetve csabai társaink zenei vezetésével.

Tóth Mihály

1973-ban születtem Budapesten. Nős, három felnőtt gyermek édesapja vagyok, Rákoshegyen élek. Különböző gazdasági iskolákat végeztem, készletgazdálkodási területen dolgozom. Édesapám és Édesanyám is teológiát végzett, így már kisgyermekként a

mindennapok a keresztény értékrend mentén folytak. Fiatalként az értékrendből, kegyelemből, a Szentlélek által új élet, hit született bennem. Gyülekezetünknek több mint 20 éve tagja, 2012 óta presbitere vagyok.

Kóródi József

1971-ben születtem Budapesten, két fiú, Máté és Gergő édesapja vagyok. A Fővárosi Katasztrófavédelmi Igazgatóságon dolgozom. A gyülekezethez 1992-1993 körül csatlakoztam, 24 évesen, édesanyámmal együtt, saját elhatározásból konfirmáltam, mert szükségesnek éreztem, hogy vallást tegyek a hitemről

mind az emberek, mind pedig Isten előtt.

Az istentiszteleteken, illetve a gyülekezet életében azóta is – lehetőségeimhez képest minél aktívabban – igyekszem részt venni. Három ciklus óta, azaz 18 éve vagyok presbiter, és amennyiben a gyülekezet újra megválaszt, kis közösségünk érdekeit szem előtt tartva folytatom szolgálatomat.

Fontos számomra az Úrral való kapcsolat, már számos esetben megtapasztaltam, hogy Ő az egyedüli reménységünk és vigaszunk. Szeretném ezt a megtapasztalást a gyülekezetben továbbadni, hiszen mindannyiunknak szüksége van olyan közösségre, ahonnan támaszt, bátorítást és segítséget kaphatunk, ahol testvéreinkkel megoszthatjuk örömeinket és bánatainkat.

Lovász Csaba

1970-ben születtem, nő, egy 20 éves lány és egy 30 éves fiú édesapja vagyok. Egy családi vállalkozásnál logisztikai munkatársként dolgozom.

A hívó életem 1991-ben kezdődött a rákoscsabai gyülekezetben. 1995-től a Kálvin térre jártam felnőtt ifjúsági bibliakörre és templomba, itt konfirmáltam 2000-ben. A rákoshegyi

gyülekezetbe 2003 óta járok rendszeresen. Presbiternek először 2006-ban lettem megválasztva.

A templom és a parókia szükségessé váló műszaki, építési, felújítási munkáiban, valamint alkalmanként felmerülő feladatokban veszek részt.

Gyülekezeti napok, gyerektábor lebonyolításában is tevékenykedtem. Jövőben is Jézusban vetett hittel Isten segítségével legjobb tudásom szerint szeretnék a gyülekezet hasznos tagja lenni.

Rác Erika

1966-ban születtem Budapesten. Kisgyerekként édesanyámmal jártam ebbe a gyülekezetbe. Eleinte csak néha látogattuk az istentiszteletet. Igazából 1980 óta lett anyukám teljes jogú tag, később presbiterként is szolgálta a gyülekezetet.

1980-ban konfirmáltam, majd ifibe is jártam. Fiatal felnőttként hívott el az

Úr a szolgálatára. Egyre több feladatban vettem részt, majd az anyukám nyomdokába lépve presbiter lettem. Amikor nem tudtam tovább vállalni a presbiterséget sem hagytam abba a szolgálatot a gyülekezetben. Hiszem, hogy a gyülekezet Isten családja. A családi kapcsolatok pedig csak akkor működőképesek, ha dolgozunk, teszünk érte. Nem egyszemélyes küldetés, hanem együtt munkálkodás egymásért.